

BÉKEHÍRNÖK

„A jövő a béke emberé”

XIV. (LXIV.) ÉVF. 16—17. SZ.

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1970. SZEPTEMBER 1.

Alkotmányunk ünnepén — István királyra emlékezünk

NÉPÜNKKEK EGYÜTT augusztus 20-án most is, mint évről évre az Országgyűlés által 1949 augusztusában megalkotott és a dolgozó nép akaratát összegező dokumentum: a Magyar Népköztársaság Alkotmányának életbelépését ünnepeljük. Ez évben ez a nagyszerű és jelentőségteljes ünnep egybe esik I. István király 1000. születésnapjáról történő megemlékezéssel. Két különálló történelmi tény és mégis egymás mellé kívánczok, együtt válik igazán teljessé: az államalapítás és a nép jogainak elismerése, amelyet a felszabadulás után életbelépő alkotmányunk biztosított.

Istvánra, az első magyar királyra emlékezünk születésének ezredik évfordulóján (amit csak hozzávetőleges pontossággal tudunk megállapítani) és ez ünnepelésből kiveszik részüket mind a társadalmi, mind az egyházi szervek. Méltán, mert István király emberi nagysága éppúgy kiemelkedik politikai, mint egyházi cselekedeteiben.

A KERESZTYÉNISÉG ÉS HATALOM ÖSSZETARTOZÁS előzménye mellett nagyon is érthető, ha a magyarországi katolikus egyházi lapok különös hangsúlyt emelnek ki a „szent” király „apostoli” egyházi tevékenységét: a keresztyéniség elterjesztését, püspökségek alapítását, szerzetesrendek megalapítását az országokban. A király politikai előrelátását és bölcsességét igazolja az a felismerése, hogy népének csak akkor van jövője Európának a már keresztyén, vagy a keresztyéniség felé forduló népei között, ha maga is felveszi a keresztyéniséget. Mégis hangsúlyozni kívánjuk, hogy belső tartalmával ellentétbe kerül az a keresztyéniség, amely fegyverekre, vagy bármilyen fizikai vagy politikai erőkre támaszkodva akar terjeszkedni. Mint ahogy szintén a keresztyéniség megcsúfolását kell látni a „cuius regio, eius religio” elvében, amelyet pedig magától értetődően alkalmaztak a „sötét” középkor után is. Csak az a keresztyéniség hű Urához és önmagához, amely inkább vállalja a kisebbség rögs sorsát, semmint lényegéhez nem méltó eszközök segítségével igyekezzék terjeszkedni. Ma már általános az a felismerés, hogy az ún. „konstantinusi kor” — amelynek hála Istennek végére érkezünk — a keresztyén egyháznak nem fénykora, hanem inkább bűnbánatra okot adó korszaka.

TÖRTÉNELMI REALITÁS, hogy nem volt könnyű a törzsekre tagolt és zsákmányszerző hadjáratokhoz szokott, félig nomád pásztornépet egy szervezett államban egyesíteni és békés, mindinkább földművelő életmódhoz hozzászoktatni. Hogy közben néha a XX. században igen drasztikusnak tűnő eszközökhöz kellett nyúlnia ma enyhébb elbírálás alá eső bűnök megtorlásánál, azt kora politikai viszonyainak és erkölcsi felfogásának tükrében kell elbírálni. De a 40 éves uralkodása alatt hozott törvényeken és azok végrehajtásán is átragyog a királynak az ő korában nem éppen általános jelenségű mély humanizmusa, amely igazi keresztyén jelleméből táplálkozott. Fiának írott „Intelmei”-ben ennek így ad kifejezést: „Uralkodjál mindenki felett harag nélkül, békességesen, szeliden és emberségesen, megemlékezvén arról, hogy minden ember egyazon állapotban van.”

Ez az emberséges, másokkal szemben megértő és türelmes lelkülete kifejezésre jutott a már honfoglaláskor itt talált bizánci keresztyéniséget képviselő népekkel szembeni magatartásban. Ismeretlen volt előtte az a vallási türelmetlenség, amely a későbbi századokban oly áldatlan vallási háborúkban és az inkvizíciós eljárásokban jutott kifejezésre, és amire ma

ugyancsak bűnbánattal és szégyenkezéssel lehet visszaemlékezni.

Hasonlóképpen ismerte fel — korát ebben is messze megelőzve — a szomszédos népekkel és a különböző nemzetiségekkel való békés együttélés szükségességét. Érthető figyelmet érdemel István király uralkodásának ez a nemzetközi vonatkozású aspektusa, ha nem is szabad ennek túl nagy hangsúlyt adni.

Amikor a millenium alkalmából hazánk ezer év előtti múltját felidézve megállunk első királyunk emléke előtt, akkor Istennek akarunk elsősorban hála adni I. Istvánért és mindazokért, akik hazánk ezeréves, igen viszontagságos történetében előremutató, a nép érdekében és az egész nép jobb jövőjét építő tevékenységet fejtettek ki.

Úgy látjuk, hogy az egyház — a katolikus egyház csakúgy, mint a későbbi századok folyamán a protestáns egyházak — nem tudott a magyar nép vagy az ország határai között élő más nemzetiségeknek igaz szószólója és érdekeinek helyes képviselője lenni, amikor az állam és az egyház összefonódása miatt az evangélium tisztá és hamisíthatatlan alapjaitól eltért.

SORSUNK JOBBRA FORDULÁSÁT népünkkel egyetemben, végülis Országunk felszabadulása hozta meg, olyan politikai, társadalmi és gazdasági alapokat teremtve, amely lehetővé tette az ország új alkotmányának megteremtését, életbeléptetését. István királyra való emlékezésünket Alkotmányunk Ünnepén nem kisebbíti, ha annak a véleményünknek adunk hangot, hogy bennünket is dolgozó népünkkel egyetemben az Alkotmány tett egyenjogú és teljes értékű állampolgárokká.

Nagyszerű és igaz emberséges, hogy a Hatalom az Ország, a munka gyümölcsét ma nem születési, nem származási, nem a cím- és rangkorság mérlegén osztja el, hanem: „A Magyar Népköztársaság társadalmi rendjének alapja a munka. Minden munkaképes polgárnak joga, kötelessége és becsületbeli ügye, hogy képességei szerint dolgozzék”. (9. §.) Erre a becsületes munkára, országépítésre mi magunk is készek voltunk eddig is és készségünket fejezzük ki továbbra is, akik nemcsak jognak tekintjük, hanem becsületbeli kérdésnek is, hogy mindenki a maga munkájában helyt álljon és helytállásából fakadóan részese legyen a termelt anyagi és szellemi javaknak egyaránt.

Nagyszerű és igaz emberségre vall, hogy alkotmányunk egyértelműen az ország és a világbéke ügye mellett áll és tiltja a béke ellen történő cselekményt és uszítást egyaránt. Számunkra, vallásos emberek részére s főleg a Magyarországi Szabadegyházak Tanácsát alkotó taggyházak részére a felszabadulás előtti vallási türelmetlenségből fakadó számtalan sérelem és üldözés után felbecsülhetetlen értékkel bír, hogy a Magyar Népköztársaság Alkotmánya, amelyet népünkkel egyetemben mi is magunkénak tekintünk: „biztosítja a polgárok lelkiismereti szabadságát és a vallás szabad gyakorlásának jogát. A lelkiismereti szabadság biztosítása érdekében a Magyar Népköztársaság az egyházat különválasztja az államtól.” (54. §.)

Van okunk tehát s tesszük is, hogy együtt ünnepeljünk dolgozó népünkkel és együtt vállaljunk újra és újra elkötelezettséget, hogy készek vagyunk és részt vállalunk abból az alkotó munkából, amely népünk és hazánk sorsának jobbá és szebbé tételét szolgálja. Így emlékezünk I. Istvánra, mint államalapítóra Alkotmányunk Ünnepén.

Hecker Ádám
metodista szuperintendens,
a Szabadegyházak Tanácsának alelnöke

12. Baptista Világkongresszus Tokió — 1970. július 12—18

Előző híradásaink alapján ismertté vált olvasóink előtt a világ baptistáinak nagyjelentőségű tokiói világkongresszusa, amelyen egyházunk vezetői is részt vettek. A delegáció tagjaként Laczkovszki János egyházelnök, Nagy József és Sáhó Miklós országos alelnökök, valamint meghívott vendégként Palotay Sándor, a Szabadegyházak tanácsának elnöke utaztak a messze Távol-Keletre. Ígéretünk és gyakorlatunk szerint igyekszünk gyülekezeti tagjaink és lapunk olvasói számára részletes beszámolót nyújtani. Nem könnyű feladatra vállalkoztunk, amikor ezt tesszük, hiszen 32 nap gazdag és változatos élményanyagából kell kiválasztanunk a legjellemzőbb és legkiemelkedőbb részleteket. De szívesen vállalkozunk erre, mert így a megosztott örömök és élmények még gazdagabbá válhatnak mindnyájunk számára.

Egyházunk delegációjaként június 27-én indultunk el a hosszú útra. Első utunk Moszkvába vezetett, ahova repülőgéppel utaztunk. Itt találkoztunk a szovjetunióbeli baptisták vezetőivel, akik komoly támogatást nyújtottak delegációnknak a Japánba történő kiutazáshoz. A lengyel és az NDK-beli baptisták delegációjával együtt a szovjetunióbeli baptista szövetség nagyszerű vendégszeretettel élvethettük.

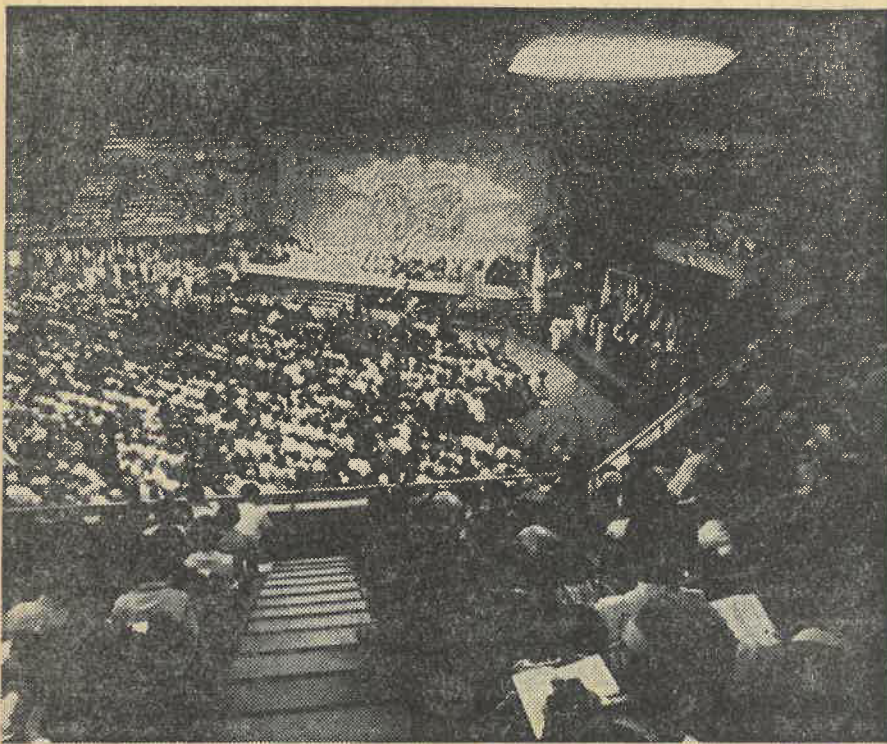
Két napot töltöttünk Moszkvában. Ez idő alatt egyrészt a nagy főváros egyes nevezetesebb helyeit szemlélítettük meg, másrészt a baptista gyülekezetben töltött vasárnapra gazdagodott úti élményünk. A városnézés képei közül legjobban kiemelkedett a Kremen pompás látnivalója, a Lomonoszov egyetem lenyűgöző mérete és Borodini panoráma hatalmas körképe.

A moszkvai baptista gyülekezetet köismert népeisége és buzgótsága a vasárnapi három istentiszteleti alkalommal újból nagy élményt nyújtott. A közel 100 tagú énekkar kedves üdvözlő éneke, amelyet a vendég delegátusok számára énekeltek, valamint a gyülekezet lelkes éneklése nagy hatással volt reánk. A három istentisztelet során a magyar, a lengyel és az NDK küldöttség minden tagja szolgált igével vagy üdvözléssel. Vasárnap este elbűsűztattak bennünket és áldást kívántak utunkra és a Kongresszusra. Miközben énekeltek „Isten áldjon, míg viszontlátunk” ezer és ezer fehér zsebkendőt lengettek felénk, kedves szokásuk szerint.

Kétnapos moszkvai tartózkodás után hétfőn este indultunk távol-keleti utunk leghosszabb szakaszára, a Moszkva—Habarovszk közötti, közel 8000 kilométeres útra egy fiatal moszkvai prédikátor kíséretében. A 170 személyes hatalmas repülőgép 11—12 ezer méter magasságban szállt. Leírhatatlan szépségű látvány volt a sokszínű különös naplemente. Bár a földön sötét volt, mi még mindig láttuk a napot, amely csak rövid időre tűnt el, az órákon még csak fél 12 volt, de mi már a napfelkelésben gyönyörködhattunk. Azok az énekek jutottak eszünkbe, amelyek az „örök napnak sugará”-ról, az éjszaka nélküli időről szólnak. Mire éjjélhez érkeztünk, már verőfényes reggel van. 12 ezer méter magasságban járunk, kint mínusz 50 fokot mutat a hőmérő, az ablak csupa jég. Reggel 4 órakor érkezünk Habarovszkba sűrű sötét felhőkön át, fülledt, párás meleg idő van, az órákat előre kell igazítanunk, mert Habarovszkban már délután 11 óra van.

Különös élmény ennek a távol-keleti városnak a szemlélése. Sofőrünk büszkén mondja el, hogy azoknak a szép épületeknek a helvén, amiket látunk, valamikor mocsarak voltak. Különösen a Kultúrpark és a sportlétesítmények igen nagyszerűek. Lenyűgöző élmény volt kirándulásunk a hatalmas Amúr folyóhoz. A kilátónál, ahonnan messze lehet tekinteni, meihatottan álltunk egy emléktábla előtt, amely az

(Folytatás a 66. oldalon)

Esti előadás a kongresszusi teremben

első világháború után egy magyar zenekarnak a tragikus halálát örökölte meg. Városnézésünk szép befejezése volt a baptista imaház megtekintése. Nagyon csinos, körülbelül 250 személyes imaházban énekeltük együtt a gyülekezet egyik képviselőjével: „Áldott legyen a frigy, mely minket összeköt!”

Utazásunk újabb szakasza volt a tengeri kikötőig, Nahotkáig vezető út. A Habarovszk-Vlagyivosztoz Orient expressz 16 órán át száguldott velünk a hosszú úton. A modern vonatszerelvény hálókocsikkal és étkezőkocsikkal teljes kényelmet biztosított.

Nahotkában pontosan délben indult a Habarovszk nevű hajó, hogy két nappi tengeri út után Japánba szállítson bennünket. Bár az időjárás hamarosan szelesre fordult és két napon át ringatott bennünket a vihar, különösebb baj nem történt.

Ez a két nap jó pihenést biztosított a reánk váró gazdag és farsztó program előtt. Már az első este felűntek az északi japán sziget (Hokkaido) partjai, de még másfél napot utaztunk, s csak néha-néha láttuk a japán partokat. Különös élmény volt a Csendes-óceán végtelen vizein utazni, majd a cél felé közeledve, a partok mellett a halászkok mozgalmas munkáját szemlélni.

Hajónk Yokohamában, a hatalmas kikötővárosban kötött ki. Különös volt látni japánok találkozásait, akik többszöri meghajlással és nem kézfogással köszöntötték egymást. A kikötőben egy japán diáklány várta delegációnkat, kezében egy nagy táblával, ezzel a felirással: „Baptist”.

A kétmillió Yokohama a főváros Tokió kikötővárosának tekinthető, s annyira egybeépült a fővárossal, hogy észre sem vettük, amikor a kocsival, amellyel Tokióba vittek bennünket, a fővárosba érkeztünk.

Az első napot arra használtuk fel, hogy megismerjük a városnak azt a környékét, ahova a Világszövetség illetékesei helyet készítettek számunkra egy igen kényelmes szállodában. Már az első órákban láthattuk azt az érdekes kettősséget, amely a japán fővárost jellemzi. Az épületekben éppúgy, mint az utcákban az ősi és a modern formák egyformán érvényre jutnak. Első benyomásaink végigkísérték bennünket a szorgalmas és udvarias, általában kistermetű és fekete-hajú japán emberekről. Szűk utcákban üzlet üzlet mellett. A család együtt lakik az üzlet vagy műhely felületi emeleti részen. Az utcák lombokkal és lampionokkal feldíszítve, különös ünnepi benyomást keltenek. Még a főútvonalon, a magas házak közé ékelődve is ott találjuk ezeket a régi kis családi üzleteket és műhelyeket, mint a szorgalmas japán nép igyekezetének kifejezőit. Már első alkalommal úgy láttuk, hogy a japánok nagyon udvarias, figyelmes emberek és ez a benyomásunk csak megerősödött, amikor a Kongresszus során találkoztunk számos japán baptista testvérünkkel.

A Japánban töltött első vasárnapunk gazdag programot adott. A központi baptista gyülekezet egyik diakónusa jött értünk és elvitt magával a legnagyobb tokiói baptista gyülekezetbe. A Kongresszusra érkezve már máshonnan is jöttek vendégek. Ez a találkozó szinte nemzetközi baptista istentiszteletté vált. A reggeli bibliórán felkérték bennünket, hogy adjunk tífjekeztatást a magyar baptista misszióról. Nagyon nagy érdeklődéssel hallgatták beszámolóinkat. Az istentiszteleten, amelyen a gyülekezet lelkesen már a kongresszusi témáról prédikált, majd az NDK, a lengyel és a magyar baptisták üdvözlését tolmácsolta a delegáció egy-egy tagja, és ugyanezek saját nemzeti nyelvükön imádkoztak. Istentisztelet után a gyülekezet nem távozott el, hanem az alagsorban testvéri ismerkedés és beszélgetés volt.

A délutáni pihenőt ismét arra használtuk fel, hogy lássunk valami érdekességet a nagy távol-keleti világvárosból. Vezetőnk valóban rendkívül érdekes élményben részesített. Elvitt bennünket a legnagyobb buddhista szenthelyre (Aszakusza), ahol különös módon volt lehetőségünk a pogány vallásos szertartásokat és szenthelyeket megtekinteni. Százak és százak vonultak a füstölő oltárhoz és maguk felé igyekeztek hajtani a füstöt, amely hitük szerint megvéd a gonosz ellen. Onnan egy kúthoz vándoroltak, amelynek víze szerintük testi megerősödést hoz. Majd a legszentebb helyre vonulnak, ahol pénzt dobhatnak egy hatalmas ur-

nába, majd kétszer-háromszor tapsolnak, ami azt jelenti, hogy ébredjen fel az alvó Isten, akihez nagyon ájtatosan imádkoznak. Megtudtuk, hogy a buddhisták ma is körülbelül az 50%-át teszik ki a népességnek. Míg a háború után megszűnt államvallásnak körülbelül a másik fele. A keresztények összlétszáma az egy százalékot sem éri el. Azonban úgy láttuk, hogy jelentőségük sokkal nagyobb százalékarányuknál.

Ezt a meggyőződést láttuk a baptista gyülekezetben az esti istentiszteleten. E lelkes hangulatú, családias alkalommal a Szovjetunió baptistáinak küldöttsége is részt vett és az ő részéről is beszámoló hangzott el a baptista közösség munkájáról. A magyar baptisták üdvözlését Laczkovszki János testvér adta át, majd Nagy József testvér beszámolót adott a magyarországi egyházi életéről. Mindnyájunkat igen nagy szeretettel vettek körül, amely szinte kóstoló volt az eljövendő napok nagysejterű testvéri találkozásához.

Azokról a napokról, amelyek a konferencia előtt rendelkezésünkre álltak, külön beszámolót fogunk készíteni. Csak megjegyezni kívánjuk, hogy erre az időszakra esett a magyar delegáció látogatása az oszakai világkiállításra, és szavakban ki sem fejezhető mély-séges élménye az egynapos hirosimai látogatás alkalmán volt. Ezekre a helyekre az időközben Japánba érkezett Palotay Sándor testvér, a Szabad Egyházak Tanácsának elnöke társaságában tettek látogatást.

A 12. Baptista Világkongresszus július 12-én este ünnepélyes testvéri találkozóval kezdődött a japán stílusban épült Budokan-ban. Ez a nyolcszög alakú kongresszusi épület — mely közel 30 ezer ember befogadására alkalmas —, messziről is jól látszik, tetején egy hatalmas aranygombbal.

Bent, a hatalmas elnöki emelvényen 16-szor 8 méteres selyemre festve látható: a glóbus két féltekéje, két éggel és fehér felhővel körülvéve, s a háttérben áll a kereszt, amely nappal és este is átvilágította a két földtekét. Azt akarta ez jelképezni, hogy akik az egész földkerekségről összejöttek testvéri találkozóra, munkálják ennek a földnek egységét és békeességét.

Fanfárok zenéje köszöntötte az egybesereglett kongresszust, majd a közel tizenöt ezer baptista énekelte a „Zengjétek Jézus nagy voltát” című éneket. Dr. W. Tolbert világszövetségi elnök megnyitotta után japán és angol nyelven felolvasásra került a kongresszusi téma alapigéje: 2 Kor 5:15—20. A különböző köszöntések és válaszok után a kongresszusi összevont énekkar énekelte („Koronázatok Jézus Krisztust”).

Ezt követően a kongresszus egyik legnagyobb élménye következett: a nemzetek felvonulása. Az angol abc sorrendjében következtek a résztvevő nemzetek képviselői, többségükben nemzeti ruhába öltözött női delegátusok. Az egyes nemzetek zászlóit két-két japán leány hozta fel az emelvényre, s ott meghajlva tartották addig, míg a delegátus saját nyelvén elmondta a kongresszus fő témáját jelző mondatot: Megbékélés Krisztus által. A kongresszus résztvevői mind a hetvennyolc zászlót és a küldötteket nagy tapsal köszöntötték. A zászlók kétoldalt elhelyezve a kongresszus idején — az emelvény előtt — végig ott maradtak, emlékeztetve a sokféle nemzet képviselőinek egységére.

Ezen a megnyitó estén egy ünnepi előadást tartott dr. Th. Adams volt világszövetségi elnök, amelyben a megbékélés sokoldalú feladatait tárta fel a kongresszus résztvevői előtt.

A szokástól eltérően ez alkalommal a megnyitó estét is az „Áldott legyen a frigy” kezdetű énekkel fejeztük be.

A kongresszus hatnapos gazdag programját ez alkalommal nem másorszerűen közöljük, hanem inkább a benne kiemelkedő és jellegzetes eseményeket említjük meg.

A délelőtti és esti közös alkalmak megkezdése előtt különböző énekkarok felváltva szolgálták és szereztek örömet a hallgatónak. Ezek között legkiemelkedőbb volt az oklahomai férfikar, kiváló néger szólistájával. A délelőtti alkalmak jellemző gerince volt az áhítat — előadás — eszmecsere. Az áhítatok témái a fő témához

Az emelvényen a tokiói szimfonikus zenekar tagjai

kapcsolódtak, bibliai tanulmány formájában. Az áhítatokhoz kapcsolódó imádságokat saját nemzeti nyelvükön mondták el a felkért imádkozó testvérek.

A délelőtti előadásokat D. Lagergren svéd teológiai igazgató, dr. P. Roberts indiai egyetemi professzor, Angie Brooks libériai ENSZ-képviselő, G. Claas nyugatnémet főtitkár, E. Copeland amerikai lelkész, és dr. J. Soren brazil lelkész, a Világszövetség volt elnöke tartották.

A pódiumbeszélgetéseken 18 nemzet képviselői vettek részt, köztük a Szovjetunió és Lengyelország baptistáinak képviselői. Az eszmecsere során nagyon időszerű és fontos témákkal foglalkoztak a megbeszélés résztvevői és elsősorban gyakorlati szempontokat tartottak szem előtt.

A délelőtti alkalmak során hangzott el a főtitkári jelentés dr. R. Denny testvértől, továbbá az elmúlt évben elköltözött főtitkár, dr. J. Nordenhaug testvér emlékeztetőre tartott emlékbeszéd. Ugyancsak a délelőtti üléseken hangzottak el a tanulmányi- és szakbizottságok jelentései is az elmúlt öt évben végzett munkájukról.

A délutáni időt naponként a különböző szakterületek sajátos ülései és megbeszélései töltötték ki. Ilyen külön üléseket tartottak a nők, a férfiak, az ifjúság, a lelkipásztorok, a tanulmányi bizottságok (baptista alapelvek, keresztény tanítás és gyakorlat, együttműködő kereszténység, evangélizáció és misszió, vallásszabadság és emberi jogok), és a szakbizottságok (segélybizottság, rádió és televízió-bizottság) számára.

A leggazdagabb programot az esti előadások nyújtották. Nehéz volna minőségi sorrendet állítani a különböző típusú szolgálatok között. Ilyen alkalmon mondta el nagy elnöki beszédét dr. W. Tolbert testvér, továbbá dr. J. Williams néger lelkipásztor, a Világszövetség egyik alelnöke, más neves baptista lelkipásztorok sorában. Magasszintű üdvözlések is hangzottak el itt: Tokió kormányzója, a japán egyházak szövetsége, a római katolikus egyház és más szervezetek részéről.

Az áhítatot elmélyítették a bibliai epizódok, amelyek szemléltető életképekben mutatták be az Úr Jézus találkozásait a samárai aszonnyal, a feltámadás napjának élményét, Fülöp evangelista találkozásait a szerencsés komornyikkal, a sánta meggyógyítását az Ékes kapunál, valamint Pál apostol Európába érkezését. Ugyancsak esténként a befejezés mindig egy panoráma képet nyújtott: az öt világrész aszszonyai (kontinensenként) gyülekeztek a kereszt körül s a néma élőképet orgona-muzsika festette alá, majd a végén mindig ugyanazt az éneket énekelte záradékként az egész gyülekezet:

„Ha szemlélem a tündöklő keresztet, hol meghalt a Dicsőség Fejedelme, legdrágább kincsem is kárnak tekintem, s porbahull szívem minden büszkesége.

Ne engedj, Uram, mással dicsekednem, csupán Megváltóm, Krisztus halálával! — Leteszek mindent, bárhogy

gyönyörködtet, hiszen megmentett drága vére által. Lásd vérző homlokát, kezét és lábát, az arcán bánat és áldott szeretet... Készült-e korona ily sok tövisből, és volt-e már szív, mely így szán és szeret!?

Ha enyém volna minden e világon, ajándékul a „mind” is kevés lenne... E szent, csodás, isteni szeretetnek szüksége van az egész életemre.”

Az esti alkalmakon értékes és magasszintű zenei élményt nyújtottak a különböző ének- és zenekarok is. Az összevont énekkar alkalmanként négyszáz, a záróesten közel hatszáz énekes-szel szép teljesítményt nyújtott klasszikus (Bach, Händel) és evangéliumi énekszolgálatokkal. A már említett férfikar mellett japán és indonéz fiatalok jól képzett kis kórusai szolgáltattak kellemes és felemelő énekélményt. Az elsőrangú énekszólisták is hozzájárultak az alkalmak gazdagításához és nem utolsósorban a tokiói szimfonikus zenekar előadása is emelte az esti alkalmak ünnepi színvonalát.

Külön megemlítiük a záróest ünnepi programját. Ez alkalommal közel húsz-ezer hallgató vett részt: Budokan-ban; ezek között nem keresztények is szép számmal. A záróest a fanfárok hangjaival kezdődött, majd ének- és zenekari számok hangzottak el. A testvéri sereg boldogan énekelte a kongresszus legkedvesebb énekeit. A nagy összevont énekkar éneke is nagy élményt nyújtott. Az igehirdetés szolgálatát dr. B. Graham végezte, s az evangélium kiváló fordításban hangzott japán nyelven. Meghatottan szemléltük azok seregét, akik kifejezésre juttatták, hogy Jézus Krisztust elfogadják Megváltójuknak.

Az est végén dr. C. Hargroves testvér, a Baptista Világszövetség új elnöke ismét felhívta a Kongresszus figyelmét azokra a feladatokra, amelyek az ünnepi testvéri együttléten oly sokszor elhangzottak, amelyek meghatározzák az előttünk levő utat, amelyen járnunk kell.

Záradékként a sok ezer baptista testvér — egybetartozásunk jellegzetes kifejezéseiként — énekelte (kiki saját nyelvén): „Áldott legyen a frigy, mely minket összeköt, Krisztus által szeretetben szilárd ez és örök”.

Úgy búcsúztunk egymástól sok ország baptistái, akik együtt lehetünk Krisztussal a megdicsőülés hegyén, hogy megerősödvé és fellelkésedve elinduljunk a hétköznapi felé, a reánk váró feladatok hűségese és erőteljes betöltése felé.

Adjon Isten kegyelmet mindnyájunknak, hogy a reánk jutó részt vállalva, megvalósulni lássuk azt a szent célnkat, amelyet a Kongresszus üzenete foglalt magában: „Megbékélés Krisztus által!”

KÉPEK A VILÁGKONGRESSZUSRÓL

Harsonaszóval kezdődött július 12-én este a 12. Világkongresszus. Európában egyházi ünnepeket és konferenciákat nem szoktak harsonaszóval megnyitni. Nagyobb szabású sporteseményeket, olimpiai játékokat nyitnak meg harsonaszóval. Ázsia legkeletibb országában, Japánban viszont harsonaszó nemcsak a világ fiatal sportolójának együvé tartozását és összefogását hirdette, hanem az egész világon élő baptista testvérek egységét és összefogását is. A tanácskozás harsonaszóval kezdődött és azzal is fejeződött be. A kongresszus a békesség jegyében

zajlott le és kitűzött célját elérte. A harsonaszó egészen jól beillt a testvéri együttélés harmóniájába.

Dr. Denny főtitkári jelentéséből megtudtuk, hogy közel 80 ország képviselői vettek részt a kongresszuson, több mint nyolcezer létszámmal. A kongresszuson résztvevők száma természetesen ennek a többszöröse volt, mert Japánból sokan részt vettek, mint látogatók. A rendkívüli hőségben hűtőték a kongresszusi épületet, s így

könnyen elviselhető volt az európai ember számára szokatlan meleg. De hűtötték a szállodákat, vonatokat, autóbuszokat, sőt a taxikat is. A nagy meleg nehezen elviselhető, hiszen Észak-Afrikával egy szélességi fokon van Japán.

Japánban mintegy 100 esztendeje folyik baptista missziómunka. Intenzívebben csak a második világháború után indult meg. Ma már Tokióban hat gyülekezet van, a környékén több is. Japán egész területén folyik a mun-

ka, szép eredménnyel. Érthető, hogy a Japánban élő testvéreinknek az volt a kívánsága, hogy fővárosukban, Tokióban tartsák meg a 12. Baptista Világkongresszust. Hisszük, hogy a kongresszus jó hatással lesz a Japán baptisták munkájára. Japánban hivatalos államvallás volt a shintoizmus a háború befejezéséig. Ekkor megszűnt mint államvallás. Azóta egyforma jogokat élvez a shintoizmus, buddhizmus és a keresztény vallás.

A kongresszus megnyitása estéjén Makoto Coto köszöntötte a kongresszus résztvevőit a japán főváros nevében. Örömet fejezte ki afelett, hogy Japánban került megrendezésre a 12. Világkongresszus. Majd dr. Tolbertné, az eddigi elnök felesége köszöntötte egy bibliai igével a kongresszust. Megható volt a népek felvonulása. Minden küldöttet egy japán leány vezetett és egy másik kísért kezükben az üdvözlőtáradó nemzeti lobogójával, amelyet néhány másodpercre az üdvözlőtáradása mellett jobbról és balról meghajtottak. Nagy tapsot kapott többek között a Szovjetunió, az NDK zászlaja, és a dél-afrikai fehér és fekete borszínűeket együtt képviselő zászló, de legnagyobb tapsot a japán zászlók között felvonuló képviselő kapta. Japánban a tapsnak tartalmasabb a jelentése, mint nálunk Európában. Éppen így egy fejhajtás Japánban annyit jelent, mint nálunk egy kézfogás. A japánok nem kezdet fognak az emberrel találkozás vagy búcsúzás esetén, hanem egymás előtt kétszer-háromszor fejet hajtanak.

A magyar delegáció tagjai a tokiói kongresszusi épület bejárata előtt: Sáhó Miklós, Laczkovszki János, Palotay Sándor és Nagy József

A magyar, lengyel és NDK-beli delegátusok a szovjetunióbeli baptisták vezetőivel a moszkvai baptista központ bejáratánál

Adalékok a vasárnapi ígérez

(Szeptember 13., 1 Királyok 9:1-9)

Figyelemre méltó, hogy Salamon minden nagyobb műve után hálaáldozatot mutat be. Miután sikerült a trónkövetelőt elhallgattatnia, megszilárdítani a hatalmat, a király Gibeonba megy áldozni. Isten itt egyedülálló ígéretekkel halmozza el. A Királyok könyvének szerzője ezek után bizonyítja Salamon bölcsességét (közvetve azt, hogy JAHVE megtartotta ígérteit). Ezt a bölcsességet akarja bemutatni a „nevezetes ítélet” (1 Kir 3:16-28). A szerző ezután rátér az építkezésekre. Ismerteti a templom- és palota-építés részleteit. Salamonnak ez a másik nagy műve. Ekkor már hatalmas és bölcs király hírében áll, de a szíve hálás maradt Istene iránt. Példátlan áldozatot mutat be a templomszentelési ünnepen (8:63.). A hálás szíveket figyelő Isten most másodszer is megjelenik neki.

Erdemes megfigyelni: Istenre hallgató, alázatosan munkálkodó élet-hálaáldozat (nemcsak ima, áldozat is!)... és ezt követi Isten megjelenése. Salamon Gibeonba sem a pogány szokás vitte, hanem JAHVE iránti ragaszkodása, itt őrizték ugyanis a régi szent sátor. Dávid csak a frigyáldát vitte Jeruzsálembe (v. ö. 2 Krón 1:3-5).

A templomépítésnél az a gondolat vezérli, hogy központi kultushelyet létesítsen, olyat, ahol JAHVE jelen van, de alkalmas arra is, hogy a nép tömegesen részt vegyen az Istenlételetlen, az áldozáson. Isten lelepleződése (APOKALIPSZISZ) az emberiség történetében progresszív. Ekkor még maga az ÚR is jónak látja a templomot. (Fontos a templom nemzetformáló, egységesítő hatása.) A szentelési ünnepen bizonyosságot adja jelenlétének (8:10 kk.). Az üdvörténet folyamán azonban egyre világosabb lesz, hogy Isten nem lehet templomfalak közé zární. „Elő kövekre”, „szívtemplomokra” van szüksége az Úrnak, és ott jelenik meg, ahol néhányan az ő nevében (szükségét érezve és áldását kérve) együtt vannak.

Nem tudjuk, hogy a templomszentelés után mennyi idővel jelenik meg újra JAHVE Salamonnak. Lehet, hogy évekig kellett várnia imádsága válaszára (erre utal 9:1), de most megérkezett a válasz: elfogadom imádságodat! En is megszentelem e házat (9:3). Talán azért teszi ezt az ÚR, mert látja, hogy Salamon tisztában van Isteniségével, s azzal, hogy az új templom nélkül is ÚR lenne (v. ö. 8:27 kk.). Dávidot állítja elé példának, aki templom nélkül is szoros, próféta kapcsolatban volt vele. Feltételes ígéretek ad. A feltétel: HÜSÉG és ENGEDELMESSÉG. Az elfordulás büntetése borzasztó pusztulás (6-9.).

A nép és királyai a lelkesült ígéretek nem tartották be. A salomoni templom elpusztult. JAHVE beszéde örök. Késztessen bennünket nagyobb hűségre a választott nép tragikus sorsa!

(Szeptember 20., 1 Királyok 10:1-13)

Sokan legendászerűnek tartják az itt lejegyzett történetet. Kezdik azonban a szakemberek is belátni, hogy a bibliai tudósítások kritikájával csínján kell bánni, hisz az utóbbi időben sok mindent igazolnak a szaktudományok. Elég itt, ha utalunk pl. a hetiták (hitteusok) néhány évtizeddel azelőtti „fölfedezésére”. Ezzel kapcsolatban Ceram (A hetiták regénye c. művében) megjegyzi, hogy régen fölfigyelhettek volna már a kutatók e népre, „ha a XIX. században nem tekintették volna a Bibliát olyan gyanúsának”.

Sábát (SÓBA) már régen „fölfedezték” a régészek, és annak sem szól semmi ellene, hogy a gazdag ország egyik uralkodója meglátogathassa Salamon.

SÁBA dél-arábiai állam volt. A Krisztus előtti 2. évezred végén alakult, Salamon idejében tehát már bizonyos történelmi múlttal tekinthetett vissza. Fővárosa MARIB volt (Jemen területén ma is fönnáll). Lakói fejlett teraszos földműveléssel és kereskedelemmel foglalkoztak. Az arisztokrácia főleg az illatszernövények termesztésének és az ezzel kapcsolatos kiterjedt kereskedelemnek köszönhette gazdagágát. (A földművelés fejlettsége ellenére is másodlagos maradt.) A föltárasokból kiténik, hogy csodás épületeik voltak. Már ismerték a csücsíves boltozatot, „átlátszó kőből” készítették ablakot stb. Ha e mozaikokat összellesztjük, gazdag, pompázó birodalom képe áll eléünk.

A kereskedelem csak luxuscikkkel folyt. Az árut tevékaravánok szállították (erős katonai kísérettel) a Földközi-tenger partvidékére, keresztül Filiszteán egészen Föniciáig. Erinteniük kellett a salomoni királyságot is.

Ha a bibliai tudósítást összevetjük az előbbiekkel, nagyon is kézenfekvő egy ilyen látogatás. A kereskedő Sábának érdeke volt a „piacszerzés”, és Salamon jó üzletfelének ígérkezett, másrészt nem volt közömbös a karavánok békés közlekedése miatt, hogy milyen a viszony a komoly katonai erő is jelentő palesztinai királysággal. A királynő által hozott ajándékok is összhangban vannak Sába adottságaival (2. 10. v.), és az is természetes, hogy egy nő uralkodót (akinek gazdag udvartartása volt) nagyon érdekelt a „kolléga” berendezkedése. Ezért figyelt meg mindent aprólékosan (4-5. v.).

Sóbaról csodákat meséltek a hazai kereskedők. Salamon híre is nyilván eljutottat révükön a királyi udvarba, de nem mertek mindent elmondani, hogy saját uralkodójuk fényét (vagy épp hűségát) ne sértsé Salamon dicsősége. Ezért hőkken meg a királynő (szó szerint: „a szellem kiszállt belőle” = elállt a lélegzete, 5. v.) miután a valóságos pompát meglátta, és megérzi azt a szellemet, amely uralkodik a palotában, és amely a király istenféllemből, JAHVE-tiszteletéből fakad. Önkéntelenül ad hangot gondolatainak: „Bádogok a te szolgád...” (8-9. v.).

Így kezeznék úgy élni, hogy örömet okozunk környezetünknek, és hogy Isten munkáját fölismerjük tetteinkben!

IFJU ALMÁSI MIHÁLY

20 ÉVES A KATOLIKUS PAPI BÉKEMOZGALOM

A magyar katolikus papi békemozgalom megalakulásának huszadik évfordulója alkalmából augusztus 11-én ünnepi emlékülést tartottak az Újvárosi háza dísztermében. Az elnökségben helyet foglalt Prantner József államtitkár, az Állami Egyházügyi Hivatal elnöke és Bencsik István, a Hazafias Népfőnt Országos Tanácsának főtitkára is. Megjelent az ünnepségen Miklós Imre, az Állami Egyházügyi Hivatal első elnökhelyettese, Sebestyén Nándorné, az Országos Béketanács titkára, Réczai László, az Országos Béketanács elnökhelyettese.

A magyarországi egyházak képviselőiben ott volt dr. Bakos Lajos református püspök, D. Káldy Zoltán evangélikus püspök, dr. Berki Feriz, a magyarországi ortodox egyház adminisztrátora, Palotay Sándor, a Szabadegyházak Tanácsának elnöke és dr. Scifert Géza, a Magyar Izraeliták Országos Képviselőtanácsának elnöke.

Az emlékülést dr. Ijjas József kálócsei ések, a katolikus püspöki kar és a katolikus papi békemozgalom elnöke nyitotta meg, majd dr. Beresztóczy Miklós c. prépost, az országgyűlés al-elnöke, az Országos Béketanács katolikus bizottságának főtitkára mondott ünnepi beszédet.

A Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa nevében dr. Bakos Lajos püspök mondott beszédet. Ünnepi köszöntőjéből az alábbiakban részleteket közlünk.

„A Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa nevében őszinte tisztelettel és testvéri szeretettel kívánok áldást, kegyelmet és békességet az immár húszéves katolikus papi békemozgalom minden résztvevőjének.

Ünnepi köszöntőm és áldásmondásom nem csupán protokolláris gesztus, hanem mélyen átértett és átgondolt biznyságtétel is. Vallomás az ügygel és az ügyet szolgáló emberekkel való őszinte együttérzésről, az igaz hozzáállásról, az együttműködés készségéről.

Az életbe vetett hit, a jövőre irányuló reménység és az ember iránti szeretet kérdéseiben, a valóban jóakaratú emberekkel oszthatatlanul együtt lehetünk és egyek is vagyunk úgy, hogy ezzel a hittel, reménységgel és szeretettel egyszerre és együtt tudjuk szolgálni a békét és a szociális igazságosságot. Mert ezek természetesen összetartoznak ugyanannyira, hogy aki őszintén és igazán szociális igazságosságot gondol és akar, az magától értetődően békét is gondol és akar. Ez a tétel ebben a fogalmazásban is érvényes és igaz: Aki őszintén

és igazán gondolja és akarja a békét, annak szükségzerűen gondolnia és akarnia kell a szociális igazságosságot is, mert a béke szociális igazságosság nélkül sem nem gondolható, sem meg nem valósítható.

A Hazafias Népfőnt és az Országos Béketanács jó alkalmat és lehetőséget biztosít minden békeszerető és építő szándékú embernek az együttműködésre a közös emberédeku ügyek szolgálatába. Ezeket az alkalmakat és lehetőségeket legjobb igyekezetünkkel kívánjuk értékesíteni és hasznosítani népünk javára és boldogulására a jövőben is. Úgy gondolom, hogy a hazánkban szolgáló keresztény egyházak egyetértésről tanúskodó és köztetszéssel fogadott ünnepi nyilatkozatainak, vagy a hétköznapi során elhangzó szavainak hatóerejét még jobban növelni tudnánk azzal, ha konkrét formák és ke-retek között, közösen átgondolt és véghezvitt tettek és szolgálatok által is biznyságot tennék a humánus területén vallott egyetértésünkről. Meggyőződésem, hogy az egyetlen emberédeku ügyekben, a tartós béke biztosítása, a népek barátsága és békés együttélése, az éhség elleni küzdelem, az emberi egyenjogúság, a minden embert egyaránt megillető emberséges életforma biztosítása, egy szóval: az szociális igazságosság kérdéseiben — hitelvi különbségeink mellett is — tudnánk közös állásfoglalást kialakítani és annak érdekében hazai és nemzetközi fórumokon egyértelműen hangzó biznyságot tenni szóval és cselekedettel egyaránt.

Az elmúlt évszázadok során sohasem volt erre olyan jó alkalom, mint éppen most, a mi időnkben, szocialista állami és társadalmi rendünkben. Úgy gondolom, hogy a magyarországi keresztény egyházak ilyen értelmű és jellegű közös szolgálata hazánk határain túl is példamutató biznyságtétel lehet. Milyen szép és felemelő lenne, ha a katolikus papi békemozgalom 20 éves évfordulójának emlékköve egyúttal iránymutató útjelző is lenne a közös egyházi biznyságtétel és szolgálat végzésére! Azt hiszem, hogy a kölcsönös jóakarattal, bizalommal és megértéssel párosulva, a közösen kimondott jó szó legjobb fe-dezetét: a közösen véghezvitt jótett lehetőségét is megtalálja.

Ebben a biznyságban köszöntöm őszinte tisztelettel és igaz testvéri szeretettel a katolikus papi békemozgalom minden résztvevőjét, áldást, kegyelmet és békességet kívánva ad multos annos!”